

NAŠ DOM

„Vrlji Slovenci: Prava vera bodi vam luč, materin jezik bodi vam ključ do zveličanske narodne omike.“ A. M. Slomšek.

Izhaja vsak drugi četrtek. Naročniki „Slov. Gospodarja“ ga dobivajo zastonj. Posebej naročen velja s poštnino vred eno krono za celo leto. Posamezne številke veljajo 4 h. — Naročnina se pošilja na upravištvo „Našega Doma“ v tiskarni sv. Cirila v Mariboru. — Za oznanila se plačuje od navadne vrstice (petit), če se enkrat natisne, po 15 h, dvakrat 25 h, trikrat 35 h.

Slovenci in romanje.

Slovensko ljudstvo je že po svoji naravi pobožno, Bogu udano ljudstvo. Nahajajo se sicer tudi med narodom ljudje, ki se ne brigajo nič za izpolnjevanje katoliških nauk, ki celo sovražijo resnice svete katoliške vere, toda teh lastnosti se niso navzeli med narodom slovenskim. Mlačnost v veri in brezvernost se zanaša k nam le od drugih narodov, in ljudje in časniki, ki delajo v tem smislu, delajo za druge narode ali pa so popolnoma v njih službi.

Svojo vernost kaže slovensko ljudstvo tudi s tem, da rado hodi na božja pota, da rado roma. Bog si je izbral na zemlji nekaj krajev, kjer posebno rad na priprošnje Matere božje in drugih svetnikov usliši prošnje udanega mu ljudstva. V romarskih cerkvah rosi milost božja obilneje na vernike, kakor kje drugod.

Romanje je v čast božjo.

Kdor gre na romanje, ima torej v prvi vrsti namen, da si v romarski cerkvi izprosi od Boga potrebnih milosti, da tamkaj Bogu potoži svoje nadloge, da ga prosi tolažbe in pomoči, a tudi, da se v romarski cerkvi zopet izroča v božje varstvo ter se Vsegamogočnemu iskreno zahvaljuje za že prejete dobrote.

Kislo mleko.

Kraja, kjer se je izvršil naslednji dogodek, ne imenujem iz prizanesljivosti. Po stari narodni šegi in navadi bi lahko kar naravnost trdil, da se je to zgodilo v Lemberku na Štajerskem ali v Ribnici na Kranjskem, ali v Šebreljah na Goriškem, ker pa imajo imenovani kraji že dovolj smešnih jih priveskov podobne vsebine in ker me veže na nega imenovanih krajev veliko krajevno domoljubje, in to na prav onega, ki je torišče naše povesti, je moja dolžnost, da zamolčim kraj naše dogodbe.

Bilo je julija meseca in silna vročina je mučila prebivalce zemlje. V nekem slovenskem trgu je bilo vse tako, kakor je navadno po vseh slovenskih trgih julija meseca popoldne ob tej uri. Prazne, prašne ceste, par lenih, zaspanih psov, nekaj onemoglih kokošij, par golobov, tupatam kaka lastavica in morda časih kaka goloroka dekla ali gosposka služkinja, ki je pohitela na trg do vodovoda

Da moli vsegamogočnega Boga in da časti njegove svetnike, to je prvi in glavni namen, ki bi ga naj imel vsak romar. In ako cerkev odobrava in priporoča romanje, potem ga odobrava in priporoča samo z ozirom na ta vzvišeni namen!

Noben človek, ki ima vero v svojem srcu, ne more torej obsojati romanja kar slepo. —

Romanje — odpočitek od dela.

Kmet in delavec sta leto in dan vprežena v delo. Doma so otroci, doma je žena, vsi ti morajo živeti. Gledati pa je treba tudi za starost, poskrbeti tudi za bodočnost otrok. In zato delata kmet in delavec dan za dnevom, od zore do mraka, pot jima obliva obraz, delavne roke so jima postale žuljave. Komaj da vzameta živeža, že zopet hitita na delo za se in za svoje drage. Nobenega trenutka si ne upata izgubiti!

Kdo bo takim trpinom nevoščljiv, ako si vsako leto, ali vsako drugo leto privoščijo kratko romanje kam izven domače župnije? Naj si oddahnejo malo, naj si za nekoliko časa odpočijejo od truda! Saj todi ne hodijo po krivih potih.

Prikriti sovražniki vere radi zmerjajo nad romanjem, češ, to je potrata časa. Ljudje, ki tako govorijo, ne poznajo žuljev,

ki jih imata kmet in delavec, oni smatrajo uboge stanove le kot živino, ki naj dela, dokler se ne ubije.

Romanje — izobraževanje.

Mestni ljudje, ki imajo vsaki mesec žetev, ki vsaki mesec proti pobotnici dobijo gotov denar, se vozijo na potovanje, da vidijo več sveta, da spoznajo druge kraje, druge ljudi in druge šege. Hudi bi bili, ako bi jim kedo rekel, da iz lenobe hodijo okoli, da tratijo dragi čas. Ampak oni se samozavestno bijejo ob prsi ter hvalijo, češ, da se izobrazimo, da se olikamo, hodimo okoli. Mi ne ugovarjamo, kajti potovanje res zelo razširi človeku znanje. Marsikaj vidi, marsikaj se nauči. Kar je pa za mestne ljudi potovanje, to je za kmetske ljudi romanje.

Romanje je za naše ljudi ob enem tudi poučno potovanje. Kdo še ni videl, kako se domači in sosedje zbirajo okoli romarja, kadar se je vrnil s potovanja? Popisuje nam kraje in njih lastnosti, slika ljudi in njih navade, opisuje cerkve ter hvali njih lepote in umetnine — mi vsi pa ga poslušamo pazno, skrbno ter se čudimo, kako vestno je romar vse opazoval in koliko se je naučil.

Senčna stran.

Kjer sije solnce, pade tudi senca. Vsaka dobra stvar ima svojo senčno stran. Tudi

po svežo vodo ali pa celo v bližnjo gostilno po kozarec piva, to je bilo vse, kar se je videlo na ulici!

Policaj Zmazek, čuvaj zakona in varuh tržkega miru in obnega blagra, je sedel tedaj, kakor običajno vsak dan ob tem času, na široki klopi pod trško lipo sredi trga, si brisal z veliko že dolgo neoprano rdečo ruto pot raz visoko, v svetlo plešo se končujoče čelo, »oko postave« pa je skrbno zrl po trgu gor in dol. Tako več ur zapored ni bilo nobene nevarnosti, samo muhe in čebele so šumele na lipi, iz šolskega poslopja pa je brnelo enakomerno čitanje abecednika. To priliko, ugodno in dobrodošlo, je srečno porabilo »oko postave« in je zamizalo. Tako je policaj Zmazek vsak dan malo zamizal, se naslonil nazaj in se malo »odpočil«, samo malo seveda. Nekaj trenutkov pozneje je donelo preko trga zdravo in krepko smrčanje čuvaja javnega miru in reda.

Tedaj pa je dospel po prašni cesti v trg slaboten vandrovček, kakor tisti Gregorčičev »Pastir«:

S zakrivljeno palico v roki,
Za trakom pa šopek cvetlic,
Kot kralj po planini visoki

Ko je ugledal spečega Zmazka, se mu je bržčas milo storilo pri srcu. Če je jokal, se ne ve, toliko je pa jasno, da je skušal kar najtemeljitejše izkoristiti za se to krepke mižanje »očesa postave«. Stopil je naglo v bližnjo prodajalno in prosil »kot reven popotnik majhne podpore«. S tem pa se je popotnik pregrešil zoper paragraf, ki prepoveduje beračenje in katerega je najkrutejše jemal na muho pravično speči Zmazek.

Štacunar, okrogel, zdrav mož, ki je tedaj tudi užival sladkost popoldanskega zaspanca, je bil silno nejevoljen nad vandrovcem, ki ga je bil tako neuljudno zbudil. Vstal je viharno z usnjate zofe in pokazal na vrata, skozi katera je siromašni prosilec ročno izginil. Takih sprejemov je bil vajen in zato se je kar mirne krvi napotil k sosedu poskušat srečo.

Trgovec pa je bil silno razljučen, da ga tak, pa celo tak ničvrednež zbudi kar meni nič tebi nič zastonj iz najslajšega

pri romanju se lahko dogajajo nerednosti. A mi teh ne odobravamo, ampak jih odločno karamo. Kdo bi tudi moral odobravati, ako se za romanje izposoja denar, ako se na romanju denar razsipava, ako se mladi ljudje iz slabih namenov udeležujejo romanj itd. Tega seyeda ne more nihče odobravati, ampak mi opominjamo vse, da naj zmeraj vse premislijo, predno gredo na romanje, stariši pa naj pazijo na svoje otroke in služabnike.

Slovenski romarji.

Slovenski romarji so povsod priljubljeni, kamor koli pridejo. Kako to? Temu je vzrok, ker se lepo obnašajo in ker krasno pojejo. Pesmi slovenskih romarjev vzbujajo povsod največje občudovanje, njih dostojno obnašanje največjo pohvalo. Romarji slovenski, glejte in skrbite, da nam ohranite to dobro ime!

Politični razgled.

Družba sv. Cirila in Metoda je imela dne 7. t. m. veliko skupščino v Ilirski Bistrici. Ta družba je velikega pomena za slovenski narod, ker skrbi za šole na onih krajih, kjer nam jih Nemci in Italijani nočejo dati, kjer bi Nemci in Italijani radi našo slovensko dečo odtujili materinemu jeziku in narodnemu mišljenju. Zato darujejo in delajo za to družbo tudi vsi Slovenci, brez razlike v političnem mišljenju, in na skupščinah vlada vedno sloga in sporazumljenje. Tako je bilo tudi na skupščini dne 7. t. m. v Ilirski Bistrici. Izmed govornikov omenjamo g. kanonika Treiberja s Koroškega. Opisoval je žalostne koroške razmere, ki so sedaj tembolj žalostne, ker so po novem volilnem redu Slovenci še bolj razdeljeni in je pri volitvah za njihove poslance velika nevarnost. Žalostno je res na Koroškem, žalostno tudi pri nas na Štajerskem, a obupati ne smemo. Pogum! In s pogumom bomo prodirali! Družbo sv. Cirila in Metoda pa priporočamo, da jo rodoljubi po zmožnosti podpirajo!

O sv. Očetu so se raznesle zopet novice, da bolehajo. Toda iz Rima poročajo, da je to od nasprotnikov izmišljena laž,

spanja in zato ni mogel več zaspati. Prav jezno je gledal in hodil nemirno po prodajalni in podil sitne muhe, ki so brenčale prav usiljivo okrog močno dišečih jedil.

Tako se je tudi prigodilo, da je stopil na prag, odkoder je ugledal spečega Zmazka pod lipo.

»Glej ga no, ta spi, postopači pa prosjačijo okrog«, — je ušlo razjarjenemu možu preko debelih usten in že je premetaval debele noge proti usodepolni klopi, kjer so počivale rojstne kosti poštenjaka Zmazka.

»Tri sto vragov! Ti spiš, falotje pa beračijo po trgu! Kaj te mar zato plačujemo in redimo?«

Prestrašeni Zmazek je skočil po konci poln službene gorečnosti in iz zaspanih očij so mu švigala sama vprašanja:

»Kaj pa je, kaj se je zgodilo? Jaz sem vedno tukaj gospod svetovalec.«

»Seveda si«, — je začel mirneje trgovec, kateremu je naslov »svetovalec« nad vse ugajal, — »toda spati bi ne smel. Po trgu berači zopet eden tistih postopačev — —.«

in da se sv. Oče počutijo prav dobro in redno izvršujejo opravila.

Naš cesar prebiva sedaj na letovišču v Išli. Tamkaj ga je obiskal rumunski kralj Karol, ki se je predno je odšel v Išlo, na Dunaju razgovarjal z ministrom zunanjih zadev o razmerah na Balkanu. Na Balkanu Avstrija nima drugega prijatelja kakor rumunskega kralja. Tega je kriv minister grof Goluhovski, ki se ravna po željah Ogrov, kateri Slovanov na Balkanu ne marajo.

Kaj bo z Južno Afriko? Cela Južna Afrika je z osvojitvijo burskih republik prešla v angleško oblast in angleška vlada bo brezdvomno poskrbela, da se v zlata in dijamantov bogatih burskih deželah naseli čim več angleških podanikov iz Evrope. Na ta način bodo burski domačini skoro do cela potisnjeni v kot, povsodi bodo na vrhuncu Angleži. Toda te razmere ne bodo trajale vedno in s tem se tolažijo sedanji burski voditelji. Poučeni burski krogi so namreč prepričani, da bodo v dobi 30 let ondotni zlati rudniki oropani vseh svojih bogastev, in angleški kramarji, ki se po večini ne marajo ukvarjati s poljedelstvom, bodo ostavili novo domovino. Ostali bodo na burski zemlji samo pravi domačini. Ker je nade, da se vztrajni narod ne bo dal potučiti ter se bo v tej dobi zopet namnožil do mogočnega števila, je upanje, da se mu potem posreči premagati tudi ostali angleški element. Buri postanejo potem zopet gospodarji na lastnih tleh. Guverner Milner bi sicer rad naselil v Južni Afriki tudi angleške poljedelce in Burom polagoma ugrabil njih posest, toda s tem načrtom se ne strinja vlada in tudi kmetov izselnikov ne bo lahko dobiti.

Gospodarske stvari.

Sadni mošt.

Iz plemenitega trtnega soka narejamo vino, ki je med vsemi pijačami, ki služijo v okrepčanje in osveženje človekovo, najboljša in najbolj priljubljena. Vino krepi bolnika, da moči slabemu, tolaži žalostnega, navdaja s pogumom bojzaljiveca, vedno in povsodi vstvarja novo

»Kje, kje, pokažite mi ga, da ga jaz zgrabim!«

In Zmazek je gledal, kakor da je treba vjeti strahovitega roparja Musolina.

»V župnišče je šel, brž pojdi za njim!«

Zmazek je ubogal povelje občinskega svetovalca in s sveto jezo dveh pravičnih, po nepotrebem iz spanja vzbujenih, je trdno držeč staro sabljo stopal proti župnišču.

Malo prej je došel v župnišče siromašni popotnik. Ko je ovohal, kje je kuhinja, je pogumno vstopil. Pri veliki mizi sta sedeli dekla in kuharica in jedli iz velike latvice kislo mleko. Ko je to zagledal žejni in zasušeni popotnik, se mu je kar samo nasmejalo in kar naravnost je poprosil kislega mleka s prepričanjem, da ga bo dobil. Motil se ni. Oni dve sta nehali jesti in kuharica je prinesla ostanke, katerih je bilo nad polovico latvice, popotniku k vratom. Ta je stopil v vežo in je kar stoje jedel kislo mleko, držeč latvico v roki, kakor se pač spodobi za slabo oblečene ljudi.

Komaj je žejni popotnik zavžil nekaj žlic podarjenega mleka, so se že odprla

življenje, nove upe. Ali ta pijača je draga, in kogar ni sreča obsula z blagri, ga mora — izvzemši svečane priložnosti — pogrešati. Toda vsak človek potrebuje zraven jedi tudi pijače, in zato rad seže po drugih cenejših tekočinah, kakor pivu, po kavi, žganju. — Vprašamo se le, ali morejo te nadomeščati vino? Odgovor je kratek in jasen: Ne!

Človek, ki pogosto uživa pivo, odebeli, postane len in ne briga se mnogo za nobeno stvar. Kava pač ohrani človeka treznega in čuječega, toda ne poživlja in ne krepča ga. Kaj se le taki, ki pijejo žganje?! Od začetka ga razburi, potem pa postane slab, vedno ga žeja, roke se mu tresejo, obraz je zabuhel in spremenjen, in kar se pogosto dogaja, da človek, ki se je udal žganjepitju, izda za požirek tega strupa dragocene svetinje, on izda domovino svojo, narod in materin jezik, in žganje je krivo, da se mu vtisne pečat prokletstva na čelo, z napisom: izdajica. In namesto, da bi šel k službi božji, jo zavije v gostilno, kjer pije in pije, potem pa se opotekajoč vrne domov, kjer pretepa ženo in otroke ali celo lastne starše. Saj se je že enakih izgledov navedlo mnogo, mnogo; ali kaj pomagajo? Morebiti! Ali stara navada je železna srajca, in žganjepivec ali sploh pijanec se spreobrne, kadar se v jamo zvrne.

Imamo pa pijačo, ki sicer nima ognja in duha, ter ni plemenite trtne krvi, ki pa na telo upliva s podobno blagostjo in močjo kakor vino, in za katero so ostale pijače daleč zadaj in to je sadni mošt (jabelčnik, hruškovec).

Mnogo se je spremenilo na svetu. Špirit in žganjarska obrt sploh sta čudo napredovala, pivovarne se na vseh krajih vzdigujejo, kave se vedno v večji meri uvaža; le sadno vino, ta najbolj zdrava in razmeroma najcenejša pijača je ostala omejena na nekaj malo krajev. Poglejmo kmetiča, ki prideluje sadni mošt. Redkokedaj ga najdeš v krčmi, njegov sosed pa tiči vedno tam, ker ne prideluje sadnega vina. Kmetič, ki ima sadno vino, pije doma v krogu svoje družine. Beseda »sveže nastavljen« nima zanj nobenega mika. Njegov jabolčnik in hruškovec je

vežna vrata in v župnišču je stal policaj Zmazek v vsej svoji lepoti in slavi. Mlekojedec je ostal miren in niti kurja polt ga ni obšla.

»Vi prosjačite!« — je vprašal strogo policaj Zmazek tujca in gledal kakor babilisk.

»Včasih tudi«, — je rekel mirno popotnik in zajemal naglo z veliko žlico trde žnutke kislega mleka.

»Ali ne veste, da prepoveduje postava beračenje?! Kaj? No — —? Zdaj ni treba jesti, če jaz z vami govorim! — Ali imate dovoljenje za beračenje?«

»Imam«, — je dejal tujec resno in si dal opravka, kakor bi hotel izvleči oblastveno dovoljenje iz notranjega žepa, česar pa ni mogel storiti, ker je moral držati latvico, katere ni bilo v prazni veži kam postaviti. Policaj Zmazek mu je hotel pomagati iz zadrege, zato mu je prijel latvico z obema rokama in primernim spoštovanjem.

Ta trenutek pa je smuknil tujec skozi vrata in potem po cesti naprej. Zmazek je bil kar ves iz sebe. Z latvico v rokah je tekkel za njim, ko pa je došel na plano, je

vedno svež, kadar prinese polno bučo iz domače kleti. Svež ostane tudi, ako ga vzame pri poljskem delu seboj za malo južino in pri tem je mnogo cenejši in boljši nego pivo. Sadje raste na domačem drevju, sam si je stisne, pivo pa je treba plačati v gotovem denarju; in to je za kmeta redka prikazen. — Ali na to, »materno mleko narave«, se je treba navaditi. Pivopivcu namreč čisti, nepokvarjeni sadni sok nič več ne diši, razvajanemu vinopivcu je prelahak, ima premalo duha, šnopsarju pa je premalo oster, ima premalo ognja. Vendar pa omenjam, da poljski delavci pri nas sadno vino prav radi pijejo, ker nobena reč v hudi vročini tako ne krepča kakor dober mošt.

Ako bi se ponujalo vedno dobro sadno vino naprodaj, bi se veliko lažje razširilo; ali to pa žalibog ni. Preveč ga kvarijo, zanj rabijo slabo in za vse drugo neporabno in nezrelo sadje. Mnogi kmetje so pa tako čudno v glavi vstvarjeni, da se ne dajo nič poučiti, da menijo, da se le iz nezrelega, zelenega sadja da napraviti dober mošt. In če človek kaj reče, dobi vedno isti stari odgovor: »Tako so delali moj oče, ded, praded in Bog ve kdo še vse, pa so tudi izhajali in pili.« Tega pa ne premisljijo, da svet napreduje, in da se morajo obračati po njem, ali če mislijo, da nazaduje, kakor se sliši tu pa tam med ljudstvom, morajo oni tudi tako nazadovati če hočejo izhajati. Tudi pri napravi mošta se splošno ne ravna s potrebno skrbljivostjo in snago. Nekoliko kisa, trohica sladkorja, velik škap vode, malo spirita in žveplene kisline (hudičevega olja) in glej, pijača je gotova! — In če ta gnojnica potem ne prija jeziku, brž se pošlje vse sadno vino k zlodeju. In s takimi pacarijami se spravlja sadno vino ob dobro ime.

Petindvajsetletnica Leona XIII.

Dne 20. februarja t. l. je preteklo petindvajset let, odkar nosi Leon XIII. svoje slavno ime kot poglavar katoliške cerkve, kot oče narodov in namestnik Kristusov na zemlji.

Bilo je dne 18. februarja l. 1878, najstari dni po smrti Pija IX. Zbralo se je k izvolitvi

še videl, da tako ne gre. Šolska deca, učitelj in učiteljice, trgovec in še nekaj drugih tržanov, ki je prišlo takrat slučajno na cesto, se je začelo na glas smejati Zmazkovi nerodnosti in to je nesrečnika še bolj zmedlo, da se je začel vrteti, kakor muha v močniku. Nesel je latvico nazaj v farovško kuhinjo, jo spodobno postavil na mizo, potem pa šel loviti onega lopova. Ta je takrat že svobodno zvižgal zunaj Zmazkovega delokroga...

Polica j Zmazek je še živ in oni postopač tudi še, toda videla se nista nikdar več. Zmazek nima rad, če se govori o kislem mleku. Še do danes pa ni na jasnem, kaj bi bil moral prav zaprav storiti, da bi mu ne bil oni — oni hudič ušel.

»Moskito.«

Novomašniku.

V spomin 10. dne avgusta leta 1902.

Nov čas v življenju Tvojem se poraja,
Od cvetja zlatih dni si vzel slovo,

61 kardinalov. Manjkali so samo trije: dva sta bila bolna, in eden ni mogel priti iz daljne Amerike. Pri prvem skrutiniju dne 19. februarja je dobil kardinal Joahim Pecci 23 glasov, pri drugem 38; dne 20. februarja so volili iznovič, in Pecci je dobil 44 glasov, torej nad dve tretjini oddanih glasov, in je bil torej izvoljen za papeža.

Kako je bilo kardinalu Pecciju pri srcu, ko so ga volili za papeža, nam popisuje kardinal Donnet, nadškof bordeauški, kateri je sedel pri volitvi blizu njega.

«Ko je videl Pecci», pravi Donnet, «da njegovo ime vedno večkrat prihaja iz urne, in da že vsi pravijo, da bo on prihodnji naslednik svetega Petra, sta se mu utrnili dve veliki solzi, roka se mu je začela tresti in pero mu je padlo iz roke na tla. Jaz sem mu pobral pero in ko mu ga podam, rečem: Pogum! Saj se tu ne gre za Vas, ampak za sveto cerkev in bodočnost sveta. On je molčal in oči povzdignil proti nebu.»

Pecci si je takoj po izvolitvi izbral ime Leon XIII. Pred Vatikanom je stalo obilo ljudstva, ki je čakalo izida volitve. Kardinal Caterini je stopil na zunanjo »loggjo« vatikansko in naznanil svetu novega papeža: »Habemus Pontificem eminentissimum et reverendissimum Dominum Joachim Pecci, qui sibi nomen imposuit Leonis XIII.« (Imamo papeža, prevzvišenega in presvetlega gospoda Joahima Peccija, ki si je dal ime Leon XIII.) Zdaj se okno na loggiji široko odpre, in s križem v roki, obdan od kardinalov in škofov, se prikaže belo oblečen starček. Ljudstvo poklekne, in tiho sprejme prvi blagoslov od Leona. Nato pa zabuč glasno iz stoterih grl: »Živel Leon, živel papež!« Zvonovi vseh cerkvâ začno zvoniti in vesela novica se bliskoma razširi po vsem svetu.

Enajst dni pozneje, namreč tretjega marca istega leta, so v sikstinski kapeli slovesno kronali novega papeža. Pri vходу papežev kapelan trikrat zapali košček sukna ter se prikloni papežu in slednjič zaje: »Sancte Pater, sic transit gloria mundi!« (Sveti oče, tako mineva slava sveta.) Po sveti maši, katero peva novi papež, se vrši kronanje. Ko mu dá dekan kardinalskega kolegija na glavo tiaro, mu reče: »Sprejmi tiaro, venčano s tremi

Veselja up zdaj dušo Ti navdaja,
Osnov v bodočnost jemlješ sto in sto.
Miloba blaženstva Ti z lic odseva,
A duh Tvoj krila k vzletu je razpel;
Šepet iz dalj skrivnostnih ga ogreva,
Nad svet iz zemlje tmin se je povspel.
Iskal si v prošli dobi zanj modrosti;
K Bogu odslej! Glej, On Te je pozval:
Utešil v bednih srcih boš bridkosti,
Moči vse svoje v čast Mu žrtvoval.
A vedi, za Te mnogo želj je vzkliklo,
Ko šel si novomašnik pred oltar;
Solza radosti svete je obilo
Utrnil prvi Tvoj prečisti dar.
A koder Bog bo vodil Tvoje steze,
Škodljivih djanj sveta Te obvaruj!
I Ti prenašal boš nasprotstva peze:
Čas težkih dni grozi; pa ne miruj,
Uzorom večnim zmotni rod zblizuj!

J. P. Belostenski.

kronami, da boš znal biti oče kraljev in vladarjev, pastir vsemu svetu in namestnik Jezusa Kristusa, Gospoda našega!»

Letošnje počitnice bodo tudi Slovenci slovesno praznovali papeževo petindvajsetletnico.

Najlepše praznovanje pa bo in sivolasemu starčku na prestolu sv. Petra najljubše, ako se Slovenci trdno oklenemo naukov svete katoliške cerkve ter jim ostanemo zvesti povsodi, bodisi v zasebnem, bodisi v javnem političnem življenju. Za Leona XIII. pa molimo in prosimo, da ga Vsevečni krepki v njegovi starosti, ki je kakor celo njegovo življenje, posvečena ne počitku, ampak neumornemu delu za blagor človeštva in za čast božjo!

Razne novice in druge reči.

Resnicoljubnost „Štajerčeva“. V zadnji številki mora prinesiti ptujski listič popravek, ker je lagal o središkem kaplanu g. Kozelju. Seveda mu to zelo hudo dene, zato se na koncu zvija in zvija na vse pretege. Ljubi moj, tako delajo vsi lažnjivci, vselej so — nedolžni. Toda pametni poznajo take tičke!

Samo dva duhovnika je napadel »Štajerc« v zadnji številki. To je skoro čudež. Najprvo napade g. Kozelja, iz Središča, ker mu je ta v popravku dokazal, da je lagal. Ko je v drugič pomaknil pero v črnilo, namazati je hotel g. kaplana pri Sv. Urbanu, ker je ta rabil v šoli šibo. Le hujskajte proti šoli in proti veroučiteljem in učiteljem, ako v skrajni sili rabijo šibo, boste že videli, kaj bo iz tega. Otroci, katerim stariši nikdar niso privoščili šibe, so pozneje največja šiba za stariše. Da pa bi g. kaplan rabil šibo proti otroku, kojega mati kot pismonoška mora raznašati tudi »Štajerca«, da bi jo rabil ravno zaradi tega, to pa je nesramno obrekovanje! G. kapelan dobro ve, da mati v službi mora storiti, kar ji služba nalaga, zato je »Štajerčeva« pisarjenje le nizkotno natolcevanje. Fej!

Hvalisanje krušnega očeta. Kjer le more, hvali »Štajerc« ptujskega peka in župana Ornika. V zadnjem času so storili središki tržani neprevidnost ter se obrnili v neki zadevi do Ornika, naj posreduje za nje pri vladi. G. Ornik je to baje rad storil. Mi se ne čudimo, posebno zdaj ne, ko je »Štajerc« obesil to Ornikovo posredovanje na velik zvon. Tako hvalisanje ni lepo, ne diši prijetno. Slovenski poslanci bi isto storili, storili še mnogo rajši, ako bi jim le Središčani naznanili svoje želje. Sicer pa je Ornik tudi poslanec ter ima kot tak tudi dolžnost, da dela za ljudski blagor. Dopisnik »Štajerčev« pa se moti, ako pravi: »Gospod župan Ornig, čeprav Nemeč, nas Slovence ni zapustil!« Kdo pa vam je to povedal, da je Ornik Nemeč? Dajte si predložiti njegov krstni list in videli boste, da je on kri od naše slovenske krvi, da je meso od našega slovenskega mesa. Toda slovenskemu jeziku in slovenskemu duhu je obrnil ta gospod hrbet in sedaj je posilinemeč!

Kako sodi ptujski Nemeč o „Štajercu“. Nedavno je kupoval ptujski mesar L., ki trobi v nemški in protestantski rog, akoravno je katoličan, po Halozah vole. Prisel je tudi k nekemu razumnemu kmetu, vrlemu narodnjaku, ter napeljal razgovor na »Štajerca«. Kmet mu reče, da »Šta-

jerc preneumo piše, da bi ga vedno čital. Ako mu ga slučaj prinese v roke, tedaj ga pregleda, da se lahko smeji njegovim budalostim. Misliš li, prijazni bralec, da je bil dotični mesar vsled tega hud? Kaj še! S smehljajočim obrazom je odgovoril kmetu: »Veste vi, »Štajerc« ni za tako prebrisane in pametne ljudi, kakor ste vi, temveč za neumne, ki ne vedo, kaj je res in kaj ne. »Zdaj torej veste vsi, ki vlečete s »Štajercem«, kako o vas sodijo lastni pristaši. Saj vam je to znamenje pribil na čelo ptujski Nemeč, ki povsod priporoča »Štajerca« kmetom, kamor pride. Tako znajo ptujski Nemci ljudem, od katerih živijo, pesek v oči metati in jih za nos voditi, da se jim lahko smeji. Ako bodete, ljubi kmetje, marljivo čitali »Naš Dom«, ki razkrinka vsako hudobijo »giftne krote«, spoznali bodete, kako črno vest imajo »Štajerčevi« pristaši, ker v njem razširjajo vedoma laži.

Zopet nekaj za »Štajerca«. Naročnica »Štajerca« iz Sv. Jurja ob Ščavnici nam je poslala naročnino za »Naš Dom« z besedami: »Prosim, g. urednik, pošiljajte mi Vaš list »Naš Dom«! Do sedaj sem imela »Štajerca«, pa se mi je tako pristudil s svojim pisanjem, posebno pa s tistim člankom »Našim kmetom«, da ga ne maram več. Sploh »Štajerc« vedno graja in zaničuje nas dekleta, pa ne vemo zakaj?! S pozdravom (Opomba uredn. »Štajerc« zato vedno graja dekleta, ker nima nič, ali celo malo naročnic. Mladenci! dekleta! posnemajte to mladenko. Kaj neki bo rekel zopet »Štajerc«?)

Slabo se mu godi! Kadar se človeku slabo godi, tedaj je na vse jezen in čez vse zmerja. Tako dela tudi »Štajerc«. Vse mu je napoti: slovenski duhovniki, zavedni kmetje, narodne veselice in v zadnjem času tudi — pošte. V zadnjem listu napada pošto pri Sv. Miklavžu pri Ormožu! Le pomiri se, pošte niso krive, da nazaduješ! Ampak kmetje spoznavajo, da se jim samo prilizuješ, da si le nemškimi in nemškutarškimi kramarjem in krmarjem prijatelj, zato pa te — zapuščajo. Žalostno za te, a resnično!

Romanje k Mariji Pomagaj na Brezje. Vse, ki se hočejo udeležiti romanja k Mariji Pomagaj na Brezju, opozarjamo na današnji inserat.

Namesto skozi duri, šel je skozi okno v Götzovi pivovarni delavec Matija Sorman. V jutro je namreč naglo vstal in še na pol zaspan šel skozi odprto okno, misleč da so duri, in padel 7 metrov globoko na dvorišče, kjer je obležal nezavesten s potrto roko in nogo. Prepeljali so ga v tukajšnjo bolnišnico.

Ogenj. V nedeljo, 3. t. m., ob $\frac{3}{4}$ 10 predpoldne se je zasilal z zvonika mariborske stolnice plat zvona. Gorelo je gospodarsko poslopje in kovačnica kovača Amon v Marija Brezje. Mariborski ognjegašci bili so takoj na licu mesta ter zabranili navzlic pomanjkanju vode, da se ni vnela blizu stoječa hiša. Pred dvema letoma, na dan 1. septembra, pogorela je kovačnica in gospodarsko poslopje istemu posestniku.

Grozen umor. Pri Sv. Lovrencu na Dravskem polju v Župečji vasi je utopila mati svoje tri sinčke v bližnjem potoku. Vzrok temu grozovitemu dejanju je baje dolgo trajajoči prepir in sovraštvo z možem. Svojo jezo proti možu si je ohladila nad nedolžnimi lastnimi otroci, ki je jeden

star šest let, drugi dve in tretji še ne pol leta. Dne 3. avgusta t. l. je vlekla mati z neusmiljenim srcem otroke k potoku, jih pometala v vodo, kjer so utonili; skočila je še sama v vodo, ki pa je bila preplitva, da bi se utopila. Šla je potem domov, rekoč: »tam so moji otroci, idite po nje!« Morilka se že nahaja pri okrajni sodnji v Ptuj.

Sv. Urban pri Ptuj. Naše mlado bralno društvo je priredilo dne 10. t. m. prvo veselico svojim članom. K tej veselici je došlo tudi precej gostov iz raznih krajev kakor iz Sv. Andraža v Slov. gor., Sv. Antona, prišel je od Sv. Ruperta podpredsednik Žmave s tovariši in od Sv. Barbare. Imeli smo tudi goste iz Maribora. Slavnostni govor imel je g. A. Majcen, ki nas je s pripovedovanjem svarilnih vzgledov svaril pred pijančevanjem. Potem je govoril tudi g. I. Vuk iz Maribora, o slabem časnikarstvu. Domači mladenič A r n u ž nam je lepo razložil pomen gesla: »Vse za vero, dom, cesarja!« In še eden mladenič od Sv. Ruperta, Žmavec, je nastopil ter navduševal fante za milo domovino. Igra »Vedeževalka«, katero so predstavljali domači fantje, ki so bili sedaj prvokrat na odru, obnesla se je pohvalno. Jurjevski tamburaši pod vodstvom gosp. Majcena so udarjali na milodoneče tamburice, da je bilo veselje. Bralno društvo, dasiravno še mlado stoji že na trdnih nogah in k temu sta pripomogla v prvi vrsti č. g. kaplan Kozoderc, kot njega ustanovnik in č. g. župnik Ivan Tomanič, ki je prepustil v župnišču prostor bralnemu društvu, ker ni nikjer drugje našlo zavetišča. Iz dna srca njima kličemo hvaležni Urbančani: »Živijo in hvala lepa!« Ti pa mlado bralno društvo, procvitaj, rasti ter zbiraj pod svoje krilo Slovence, da se skupno potem zoperstavljamo sovražnikom.

Poštni urad v Ormožu. Dne 16. avg. se upelje pri poštnem in brzojavnem uradu v Ormožu služba poštnega pota za bližnje vasi. Obhodil jih bo vsak teden šestkrat; iz tega povoda so postavili poštne nabiralnice v štirih krajih.

Iz gornjeradgonskega okraja. Že beseda »Naš Dom« je sladka! Kako ljub si tudi nam obrtnikom, ki se tako radi prebiramo, ker vidimo, da junaško odbijaš napade naših narodnih nasprotnikov. — Tukaj je zadruga mlinarjev, kovačev, kleparjev, tesarjev in mizarjev; ti volijo vsako leto načelnika in podnačelnika. Do letos ni bilo nikake nesloge, a letos so pa hoteli »Štajerčevi« podrepniki na vsak način tukaj neko gonjo napraviti. Zadrugi je že deset let načelnik Zemljič, kovač v Orehovcu, sedaj je njegov namestnik Janez Kaučič v Gornji Radgoni. Tudi drugi odborniki so sami značajni moške. Mi vam kličemo, »Štajerčevi« podrepniki, nikdar ne boste sedeli na stolcu, po katerem se vam sline cedi!

Pri Kapeli blizu Radgone priredi bralno društvo dne 17. avgusta veselico z dvema gledališkima predstavama. Pripravljajo se skrbno, pričakovati je lepe veselice.

V Muro padel je gostilničar Franc Kleinl iz Račje vasi. Stal je na bregu s konjem in vozom, ko se je približal plov. Konj je skočil na stran in padel z gospodarjem in vozom v Muro. Gospodarja so rešili, konj pa je utonil. Voz je močno poškodovan.

Železnica Grobelno - Slatina - Rogatec se prične graditi najkasneje do 9. septembra t. l. Kolodvor na Grobelnem bode stal za Lebičevim mlinom.

Na Gomilskem je pel dne 10. avg. novo sv. maša g. Fr. Cukala, ki bo deloval v krški skofiji na Koroškem.

Poštni urad v Gornjemgradu. Z dnem 16. t. m. se vpelje pri poštnem in brzojavnem uradu v Gornjemgradu služba poštnega pota za bližnje vasi, in sicer se bo opravljala vsak teden petkrat. Iz tega povoda so v dveh vaseh postavili poštne nabiralnice.

Z Vuhreda. Vrli narodnjak g. Franjo Pahernik, visokošolec na Dunaju, je kupil od g. Lipeja Streicher v Ribnici na Pohorju veleposestvo Samec, h kateremu spada tudi slavna Velika kapa na Pohorju. Tako je prav! Slovenska zemlja Slovencem! —

* * *

S Koroškega. Dne 27. julija je bil za Rudo in okolico veseli dan. Obhajal je svojo primicijo domačin č. g. Jan. Hojnik po domače Levkov gospod. O lepem poklicu duhovnika v današnjem času je prav lepo govoril slavnostni pridigar č. gosp. Podgorc iz Celovca. — Teden dni pozneje pa je na Rebrci daroval prvo sv. mašo drugi koroški slovenski domačin č. g. Tevl. Pridigoval je č. g. župnik Trunk o delovanju in bojih, katere mora prenašati in vojskovati po vzgladu apostolov dandanes katoliški duhovnik. Navzoča je bila pri obeh primicijah velika množica ljudstva, ki je pokazala, kako zvestoudano spoštuje koroški Slovenec svoje pridne dušne pastirje. Mladima gospodom dal Bog srečo in blagoslova!

Koroške novice. Velikovski »Narodni dom« Aufmutovo gostilno so popravili in prenovili. Preselila se je sedaj notri posojilnica, ki ima dve lepi sobi, jedno za uradovanje, druga pa je čakalnica. Svoje prostore ima sedaj notri tudi podružnica sinčevaške zadruge. Gostilna in mesnica sta se dosedaj prav dobro obnesli; velikovski in okoliški Slovenci smejo biti v resnici ponosni na svoj »Narodni dom«. Drug lep napredek je napravila hranilnica in posojilnica v Spod. Dravogradu, ki je kupila Genicerjevo posestvo, kjer je bila poprej kavarna in stoji na najlepšem mestu celega trga. Pridno delujejo in napredujejo koroške slovenske posojilnice, ki so za krščansko stvar imenitna gospodarska pomoč in zaslomba. — Pri Sv. Katarini, lepi podružnici šmiheljske fare nad Pliberkom, so dobili nove zvonove, za katere mnogo darujejo dobri domači farani. Ustanoviti nameravajo v Šmihelju tudi tamburaški zbor; da bi le imeli dobrega voditelja in učitelja, potem že pojde, drugače pa ni pričakovati pravega uspeha. — Ustanovilo se je tamburaško društvo v Selah nad Borovljami, kjer imajo dobrega voditelja, bivšega tamburaša društva »Bisernice« v Celovcu. — Koroški deželni zbor ni hotel občinam Velikovec in Grebinj dovoliti podpore za vodovode. Trpijo posebno Velikovčani, ki imajo zraven drugih velikih dolgov še 93 tisoč kron dolga na vodovodu, ker so bili tako »künstni«, da so morali svojo »böserlaftung« delati dvakrat. — Občina Logaves ob vrhskem jezeru je dobila nov občinski odbor. Izvoljeni so pošteni krščansko in slovensko misleči možje z županom Miha Gröblaherjem na

čelu. — Slovenska požarna bramba v Št. Jakobu v rožni dolini, ki šteje čez 80 gasilcev, je obhajala 20. julija lepo slavnost. Blagoslavljalna se je nova bandera, ki je zelo dragocena in kaj lepa. Na zastavi se nahaja na eni strani podoba sv. Florjana, na drugi pa podoba sv. Cirila in Metoda. — Jan. Bernik p. d. Adam v Podgori v Rožu je oral za ajdo; konja sta se začela med seboj biti in ko ju je gospodar hotel miriti, sta spravila njega in še hlapca pod se in ju teptala tako, da sta gospodar in hlapec na mestu obležala nezavestna. K sreči sta konja štrange potrgala, drugače bi gotovo ubila gospodarja in hlapca; obrnilo se je že na bolje. — Dne 20. jul. se je vršil v Prevaljah mesečni zbor katoliškega delavskega društva, ki dobro napreduje in deluje. Vrstili so se lepi govori in ljube pesmi slovenske, katere je ubrano prepeval «Gorotan», moški zbor šmiheljskih mladeničev. Malovredni ljudje so pevce pri odhodu iz Prevalj napadli. Res čudno, da trde nemškúatarske kože in butice ne vznemirja laška ali mažarska pesem, slovenska pesem pa ne da pokoja našim nasprotnikom. Ne ustrašimo se; Slovenec bode pač smel na svoji zemlji popevati domačo pesem. — Ko je pred kratkim grof Henkl-Donnersmark si ogledal propale prevaljske fužine in se ga je prošlo, da se naj začne zopet neko delo, je dal odgovor, da pride zopet življenje med mirno zidovje, kjer je nekaj mrgolelo delavcev. Pozneje je postalo vse tiho in mirno; domači delavci so si morali v tujni iskati kruha. — Nezavesten se je v Celovcu vojak 17. pešpolka Jan. Kastrun zgrudil, ko je stal na straži. Pravijo da je hipoma zblaznel, ali pa ga je zadela solnčica. — Miha Travnik, 77letni posestnik v Selah, je šel na Setiško planino, da pogleda za živino; padel pa je čez neko steno ter obležal mrtev. — V koroškem deželnem zboru so pokazali zopet nemško-liberalni poslanci, kako dobro in blago srce da imajo za ubogo ljudstvo. Katol.-nemški poslanec Jan. Huber je predlagal, naj se nesrečnim pogorelcem v Kotičah za pet let odpusti in odpiše davek za deželne doklade, katerih morajo v celi Avstriji največ plačevati prebivalci Koroške, tiste «precartane» in presrečne dežele, v kateri imajo vso oblast v rokah liberalci. Za Huberjev predlog so glasovali samo katoliški poslanci, liberalci so kratkomalo odrekli podporo. Predlagala sta dalje tudi poslanca Einspieler za velikovski okraj, Černik pa za labudsko dolino, naj se dovoli podpora za ubogo kmetsko ljudstvo, kateremu je vihar po gozdih in sadunosnikih napravil velikansko nesrečo. Po vsemogočni volji liberalcev pa niti beliča ne dobi ubogi kmet; za druge nepotrebne stvari pa, za razne nemškonacionalne veselice za Südmarko in Sulverein, za železnice, kjer imajo svojo korist visoki in bogati gospodje, — pa ima deželni zbor dovolj denarja. Tako bode morala dežela, pravzaprav kmetje, samo za železnico v rožno dolino plačati stirisotisoč kron. Pravica je si? Pri liberalcih gotovo ne. Dne 25. julija je bil za koroško sklenjen nov volilni red, po katerem bodo kraji razdeljeni tako, da so Slovenci potisnjeni popolnoma v kot. Liberalna gospoda na Koroškem gospodarji tako krivično, da se Bog usmili. Da bi kmetsko ljudstvo le spoznalo in pri prihodnjih volitvah takim prijateljem pokazalo — duri. — Prestolonaslednik nad-

vojvoda Franc Ferdinand se je mudil minuli teden s svojo soprogo na svojem posestvu v Lölingu. — Dne 23. julija ponoči ob četr 12. uri skočil je raz mestnega mosta v Dravo Pavl Glanzer, kočijaž g. dr. Eggerja v Beljaku, ter takoj utonil. Vzrok je neznan. Tisti večer je bil med 10. in 11. uro še v neki gostilni, pil tri vrčke piva in prav veliko govoril. Med govorjenjem je «parte» umrlega tovarnarja Brandta trikrat iz žepa potegnil, ga ogleđoval in rekel: «Poglejte, tako bodem tudi jaz enkrat naredil.» Dasiravno je nekoliko sumljivo govoril, mu navzoči vendar niso verjeli, da resnico misli. Ko ga je natarica vprašala, ako želi še en vrček piva, je dejal: «Ne, jaz moram hitro iti», in res odšel je v večnost.

Libuče. Dne 17. t. m. vrši se ob 4. uri popoldne v gostilni pri Ciglerju I občni zbor podružnice sv. Cirila in Metoda. Zavedni Libučani udeležite se shoda v prav obilnem in častnem številu. Za kratek čas bodo skrbeli tamburaši iz Celovca in vrli pevci iz Šmihela. Vmes bode te slišali marsikaj podučljivega in tudi šaljivega ker so obljubili svojo pomoč izborni govorniki. Torej 17. t. m. ob 4. popoldne k Ciglerju v Libuče. Odbor.

Še eno. Vedno več naročnikov dobivamo z opombami, izmed katerih hočemo »Štajercu« jedno zopet navesti. Prišlo je s Koroškega. »Pozdravljeni! Prosim pošljate mi »Naš Dom«, ker se mi bolj resničen vidi, kakor pa toliko hvaljeni »Štajerc« Rok K« To so najboljša znamenja Štajercevega napredovanja. »Štajerc« kaj bo, kaj bo; čas poginja je blizu, in za te ni več rešitve! Smiliš se mi! S pozdravom »Naš Dom«.

Drage črešnje. «Mir-u» se poroča iz Medgorij: Letos so pri nas črešnje posebno dobro obrodile. To je z veseljem gledal tudi neki stari mož v Zgornjih Medgorjah, ki je od p. d. Koračaja za 50 let vzel bajto in polje v najem. Tako je imel pravico uživati sadje, a drevesa niso njegova. Kakor rečeno, je naš mož s posebnim veseljem gledal obile črešnje. Ker je mož star, seve ni mogel na drevo, in zato si izmislil nekaj posebnega, — z dobrim prijateljem poseka drevo, da more črešnje obrati in jih peljati v Celovec na prodaj. Dobro jih je prodal — a vendar se mu kupčija ni izplačala! Gospodar bajte ni bil zadovoljen, da mu je najemnik posekal lepo drevo, šel ga je tožit, in sodnija je prisodila ljubitelju črešenj — 50 kron! Zdaj se pa svojih črešenj ne veseli več!

Vojak rešilec. Koroška deželna vlada je nakazala nagrado 30 kron vojaku 17. pešpolka Jožefu Pavliču, ki je rešil iz vode 7letnega dečka Filipa Wieserja.

* * *

Nesrečna surt v podzemeljski strugi Pivke je dohitela Antona Šibenika iz Postojne. V soboto, 2. avgusta, sta si hotela dva tuja gospoda ogledati podzemeljski tok reke Pivke. Za vodnika sta vzela Antona Šibenika iz Postojne in Jožefa Vilharja iz Velikega Otoka. S seboj so imeli platnen čoln, da bi se prepeljali čez tolmune in jezera, ki jih tvori Pivka pod zemljo. Od Otoške jame se prepeljejo ob pol 11. uri naprej vsi štirji čez prvo jezero in pridejo srečno do suhe struge. Šibenik in Vilhar preneseta nato čoln do drugega jezera, ki je pa 600—700 m dolgo in jako globoko. Dogovorijo se, da najprej

Šibenik le enega gospoda prepelje s čolnom čez jezero; hitro vstopita in se odpeljeta. Drugi gospod in Vilhar pa čakata tostran, dokler se Šibenik ne vrne, da se potem vsi trije odpeljejo. Čakata dve uri, in ko Šibenika še ni nazaj s čolnom, še čakata eno uro; tudi tretja ura mine in ko Šibenika še ni, noče Vilhar več čakati, temveč se sleče, ovije si obleko okrog vratu in prebrede jezero ter hiti domov po brata. Hitro napravita plav iz bičja in hitita na pomoč pod zemljo. Pripeljeta se do prvega gospoda, ki je čakal med prvim in drugim jezerom, in potem vsi trije veslajo na plavu po velikem jezeru, da bi kje našli drugega gospoda in Šibenika. Kličejo, a nihče se ne oglasi. Tu zagleda Jožef Vilhar v daljavi lučko in veselo vzklikne: »Hvala Bogu, vendar sta še živa!« — Pa ko pridejo v bližino, najdejo samo gospoda, ki je sedel na velikanski skali in čakal sedem ur v strahu in trepetu rešitve, a Šibenika — ni! Gospod pové, da se Šibenik ni mudil ondi deset minut, pa se je odpeljal nazaj; torej se je najbrže ponesrečil. — Sedaj se vsi vrnejo in iščejo sledov po Šibeniku. Tu opazijo na vodi ostanke razbitega čolna, vesla in sveče. Najbrže je prehitro vozil in tako je zadel ob skalnato steno, čoln se mu je razbil, a on sam se je utopil. Po dolgem iskanju so našli truplo ponesrečenca 3. avgusta zvečer s prebitim čelom na dnu globoke vode. Šibenik je zapustil 5 mladoletnih otrok, in turista sta se prostovoljno zavezala, da bosta skrbela za nje, kolikor jima bo mogoče.

Splačal jo je. Popotni rokodelčič je prišel v gostilnico, prosil nekoliko pijače, a takoj dostavil, da plačati ne more. Krčmarica ga je ozmerjala in mu ničesar dala. Nek gost mu je plačal kozarec pive. Rokodelčič se mu zahvali in pravi: «Ko je Bog svet ustvaril, naredil je sonce, luno in zvezde in je pogledal in rekel: dobro je. Potem je Bog vstvaril zemljo in vse kar je. Videl in je rekel: dobro je. Vstvaril je Adama in ga videl in rekel: dobro je. Naposled je vstvaril iz rebra Adamovega Evo, jo pogledal, pa ni rekel ničesar in odšel.» Vsi navzoči so se smejali, gostilničarica pa je izginila v kuhinjo. Rokodelčič pa jo je mahnil naprej.

Polževa moč. Nobeden ne bi mislil, da je mali zaspani polž v resnici primeroma jedna najmočnejših živali na svetu. Polž lahko nosi celo svojo hišo po svetu in more vleči za seboj tovore, kakor nobena druga žival. Nedavno sta se dva pariška otroka zabavala s tem, da sta nalagala na polžovo hišico svinčene uteže. A glej čudo! Polž se za uteže še zmenil ni in je v jednomer lezel po svoji poti. Naredila sta si mej tem voziček, v katerem sta naložila kamenje do 4 kg. V ta voz vprežeta polža. In polž je brez kake posebne težave vlekel voz, ki je bil malone stokrat težji od njega. Začetkom se je le nekoliko začuden ustavil, ko se njegova hiša ni hotela premakniti. Temu je mlada Parižanka s tem opomogla, da je vpregla polža z elastično vrvico, ki se je polagoma napela. Nato sta otroka nabrala čez 40 polžev, katere sta vpregla pred svoj voziček in se vsedla nanj. Čez dolgo časa se je začel voziček premikati ter se premaknil celih 8 cm.!

Falb in mesec avgust. Falb pravi, da bo prvi teden meseca avgusta precej suh, potem pride nekoliko dežja, od 11.

do 24. bode jako suho, samo kritični dan drugega reda dne 19. avgusta, bode prinesel nekaj viharjev, ki bodo le semtertje povzročili deževje. Od 25. do 31. bode vedno deževje. Bomo videli ali se bo Falb zopet vrezal.

Prehiter notar. Notar Bela Halas v občini Terbö je dal zapreti nekega mladega moža, ki je bil popolnoma tak, kakoršnega je opisovala tiralica za Kečkemetijem. Notar je bil tako prepričan, da je prijel pravega Kečkemetija, da je napravil slovesen obed in je stroške za to vzel iz njemu zaupanih denarjev. Nadejal se je, da itak dobi bogato nagrado. Sedaj so morali ujetnika izpustiti, ker ni Kečkemeti, notarja so pa radi poneverjenja uradnega denarja zaprli.

Čuječe stekleno oko. Na otoku Ceilonu so delavci na neki veliki plantaži takoj prenehali z delom, ako jih ni gospodar nadzoroval. Te dni si je gospodar izmislil nekaj posebnega. Prinesel je seboj oko iz stekla in dejal črnecem: «To oko bom tukaj pustil in to oko bo gledalo na vas ter vas nadziralo»; potem je odšel. Črnci so s strahom gledali na oko in delali naprej, končno pa je premeten črnc stopil pred stekleno oko in jo zakril s klobukom. Črnci so bili prepričani, da jih oko ne vidi, zato so polegali v senco in zaspali.

Opica železniški paznik. Železniški paznik Wilde na postaji Uitenhage je tako izvrstno navadil opico, da sedaj opravlja razna njegova dela.

Kako se v Afriki pozdravljajo? Naši «Adamovi» bratci v Afriki imajo prav čudne navade pri pozdravljanju. Rod Yoruba, ki prebiva južno od Nigra, kadar sreča svojega poglavarja, se vrže na trebuh. Pri drugih rodovih se pri pozdravu v znamenje cmoka. Kadar pride kak Wagulha v družbo domačinov, vzame v desnico peščico peska, posiplje ga v levo roko ter vrže čez glavo. Kadar se srečata dve osebi, pogladita se po trebuhu. Najbolj čudno šego imajo Batoki. Kadar se srečajo, se vržejo na tla, kolebajo se z ene strani na drugo in bijejo z rokama po mečah. S tem javijo svoje veselje, da so srečali znanca.

Velikanska nesreča. V kamnolomu tvrdke Faccanoni v Seljanu blizu Nabrežine zgodila se je dne 7. avgusta velikanska nesreča. Po 6 uri zvečer razstrelili so v tem kamnolomu veliko pečino in porabili za razstrelitev nitroglicerina. Krog in krog bile so razspostavljene straže, da svare ljudstvo, naj se ne približajo, ker pri razstreljavi z nitroglicerinom se razvijajo škodljivi plini. Razstreljava izvršila se je srečno. Predno pa je bilo dano znamenje, da je minila nevarnost, šel je eden delavcev, ki so stali na straži, v kamnolom, ne meneč se za svarilne klice. Komaj pa je prišel do razstreljenega kamenja, je vsled nastalih plinov obležal v nezavesti. Ljudje so hiteli na pomoč in prvi, ki je skočil v jamo smrti bil je o r o ž n i k Gotard, kateremu so sledili drugi. Gotard in več delavcev obležalo je nezavestnih. Orožniški stražmojster Vinkler je privlekel Gotarda iz jame, kjer so ga navzoči zdravniki oteli smrti. Vinkler se je vrnil po druge, da je reši, a obležal je sam in svojo velikodušnost plačal z življenjem. Izmed ljudi, ki so prihiteli na pomoč prvemu ponesrečencu, oziroma njegovim rešiteljem jih je sedem umrlo, med njimi asistent D u š i č, ki je spravil jednega

ponesrečenca v varnost; ko se je vrnil po drugega, je vsled udihanega plina umrl. Rešeni so bili samo 4 delavci in inženir Faccanoni.

Lastno sestro ustrelil. Dne 2. t. m. je neki kmet v Zametu, občine Kaslav na Primorskem po neprevidnosti ustrelil iz puške in zadel lastno sestro tako nesrečno, da je ostala takoj mrtva. Nekterim ljudem res ne pomaga pripovedovati, naj bodo previdni s strelnim orožjem.

Nesreča z avtomobilom. V Frankobrodu ob M. je 6. t. m. neki avtomobil, v katerem sta bila en gospod in ena gospa, zašel mej dva voza električne železnice ter se popolnoma zdrobil. Oba vozača sta padla iz voza ter je ženska na glavi nevarno ranjena.

Razsekala svoje otroke. Grozno dejanje je storila v torontalski županiji na Ogrskem seljakinja Valerija Muntian. Zblaznela je in v tem stanju je zagrabila sekuro ter na kose razsekala svoja dva otroka.

Krasna nebesna slika ali Fata Morgana. 2. avgusta t. l. se je videl na oblakih pri Itzehoe na zahodni strani vlak, ki je dirjal proti severni strani. Lokomotiva, dim in štirje vozovi bili so razločno vidljivi, ostali nekoliko zatemljeni. Čez nekoliko je vlak izginil očem, in se zopet prikazal in to veliko močnejše. Prav krasno je bilo opaziti mogočno dviganje dima. Vlak je potem dirjal, kar se je razločno videlo, čez nek most, ter mimo neke krajine, kjer je stalo mnogo hišic. Istočasno se je videlo tudi dolgo vodovje in v pristanišču sta plavala dva čolnčiča, z večimi vesli. Dvojadernica se je usidrovala ravno kar in trojadernica plavala je počasi v pristanišče. Na desnem bregu so stale razvaline, na drugem mestu v dolini so bili nasipi z grmičjem, posamezna drevesa, jedna hiša na kateri je gnezdila štoklja. Pozneje se je videl še veterni mlin. Proti koncu te krasne naravne slike je bilo opaziti jeden parnik, ki je sopihal proti kopnemu. Nato so hudourni oblaki zakrili sliko. In to je bila slika, najlepša slika, ki jo je narisal tisti, ki je vladar cele narave.

Oživel. V Findlagu v Ohio se je zgodil naslednji dogodek: Cele štiri ure so imeli ljudje kmeta John Fenstermacherja za mrtvega. Več tednov je John Fenstermacher že bolehal in bil slednjič prisiljen ostati mirno v postelji vsled raznoterih boleznij. Bolezen se mu je vidoma hujšala in zvečer je ob osmih po predsodku vseh umrl. Družinski zdravnik ga je za mrtvega spoznal. Družina njegova je žalovala in poslala po pogrebника. Ravno pred prihodom pogrebника pa se obrne mrlič na ležišču, globoko zazeva in si zmane oči. Fenstermacher se sedaj počuti boljše kot kdaj prej.

Otroka rešila vlak. Iz Novega Jorka se poroča: 13letna C. Finkle in njen brat Edridge Finkle sta rešila vlak gotove pogube. Otroka sta nabirala ob progi jagode in zapazila, da je šina počena in zakrivljena. Od daleč pa se je že bližal vlak in otroka sta takoj uvidela, da preti tukaj velikanska nevarnost. Posvetovala sta se naglo, kaj jima je storiti. Deklica je slekla svoj rudeči jopič in deček je letel po progi naproti vlaku in mahal z njim. Strojvodja ga je opazil in ustavil vlak.

Musolino II. V okolici Gioeca Taura v kalabrijskih gorah se je pojavil razbojnik imenom Domenico Lombardo, ki je

vsled svojih dejanj že po vsej Italiji «slaven». Proglasil se je za naslednika glasovitega roparja Musolina in si nadel ime Musolino II. Izjavil je, da se bo maščeval nad obsodbo Musolinovo. Te dni je ropar ustrelil policijskega uradnika Trincio in policijskega vohuna Marcellina sredi vasi, ne da bi se upal kdo roparja prijeti. Vlada je odredila, da bo sedaj tudi vojaštvo zasledovalo predrznega roparja.

40 jetnikov ušlo je iz jetnišnice Viktorija v Braziliji. Stražniki, ki so dobili nalogo, paziti na jetnike, so se podali v bližnjo gostilnico močit svoja suha grla. To priliko je nekaj jetnikov porabilo; oprostili so vse tovariše, pobrali so zapuščene puške in odšli med pokanjem in streljanjem. Stražniki so takoj brzojavili v najbližje mestece, da naj se pripravijo, ker se je bati, da bi roparji napadli in oropali mesto. Trgovci so takoj zaprli prodajalne in hiše. Vendar se ni nič hudega zgodilo. Jetniki so se namreč potoma razšli na vse strani. Nekaj so jih že vjeli in jih boljše zavarovali.

Dež hroščev. V Mödlingu pri Dunaju je v nedeljo zvečer h kratu začelo «deževati» — hrošče. Po 15 milim. dolgi črni hrošči so padali v ogromnem številu na zemljo. Ljudje na cesti so bili neprijetno iznenadeni po tem prirodnem pojavu, katerega so imeli pozneje tudi na Dunaju.

Zračna slika. Iz Bregence se poroča, da so videli v bližnjem kraju Neukirchen krasno zračno sliko. Bilo je ob šestih zjutraj, ko se je začelo na nebu slikati celo mesto Bregenc z vso krasno okolico. Videlo se je jezero, reka, potoki. Čez nekaj časa je slika zginila z neba.

Kolera na Kitajskem. V Pekingu, glavnem mestu Kitajske, se kolera tako širi, da umrje vsaki dan na stotine oseb na tej kugi.

Neprevidnost s petrolejem. Krčmar Kodrmac v Flejani je priilil v svetilko, ki je bila že prižgana, petroleja. Svetilka se je razpočila ter ranila tri goste, jednega celo tako nevarno, da se je bati da umre.

Neče juhe. Gost sedi pri mizi v krčmi ter gleda pred seboj na krožnik poln juhe, toda on je ne vzame. Hitro priteče na to krčmarica ter ga vpraša, ali mu ne diši juha? «Ne morem», odgovori jej gost, «ne morem jesti». «Oj», reče krčmarica, «prinesem vam pa druge!» Kmalu je druga juha na mizi in gost jo vlije na krožnik, pa dene roke križem, ne poskusivši juhe. «Kaj», praša ga krčmarica, «ali tudi te ne morete jesti?» «Ne morem», reče gost na kratko. Krčmarica mu prinese tretje, pa godi se jej, kakor pri prvi in drugi. «Za božjo voljo!» vsklikne nato, «kaj vam je, gospod, da ne jeste pri nas juhe?» «Oh», nategne gost, «saj bi jo jedel, toda žlice, žlice nimam».

Pruska pravičnost. Pruski uradni list oborniškega okraja na Poznanjskem je objavil pred nekoliko leti vladni odlok, ki je naznanjal, da je cesar določil 13letni deklici Pelagiji Fromm, hčeri čevljarskega mojstra Leopolda Fromma, častno darilo (ker je rešila nekega dečka iz nevarnosti vtopljenja) s tem dodatkom, da se ji ono darilo izplača, kedar doseže 18. leto. Ko je deklica pred nekoliko meseci dosegla 18. leto, šel je njen oče k «landratu» s prošnjo, da bi se hčeri oni častni denar izplačal. Ali kako se je zavzel, ko je dobil na svojo prošnjo ta-le odgovor: «Sami ste vzrok, ako vaša hči ne dobi častnega

darila; slišal sem, da pri volitvah glasujete s Poljaki!»

Ponemčevanje pri šivanju perila. Pruska vlada v Kvidzinji in Gdanjsku je ukazala, da morajo vaške učiteljice ženskih ročnih del pri pouku s svojimi učenkami govoriti nemški. Učiteljice, ki bodo govorile poljski ali ki nemški ne znajo, izgubijo službo.

Petrolej se podraži. Posestniki večjih čistilnikov za petrolej se snidejo v kratkem v Budimpešti k sestanku, na katerem se sklene zveza, ki bo povišal ceno petroleju. S tem podraženjem se da udarec ubogim stanovom na deželi.

Kako se je ptujskemu „Psihofagu“ na agitaciji godilo.

Piše mladenič Ivan Kavonski.

Bilo je lepega popoldne, ko je sedel »Psihofag« pri mizi, na kateri je ležalo velik kup ravno iz pošte prinešenih, nazaj privandranih, mladih »Psihofagičev«. Vse to so kmetje nazaj poslali, ker teh mladih lažnjivcev ne marajo.

»Kako je pa to mogoče«, je siknil »Psihofag« jezno, »da so ti priprosti kmetje tako hitro spoznali moje zvijače? Tega nihče drugi ni kriv, kakor bralna društva, dekliške in mladeniške zveze, ki tako lepe

slavnosti in igre prirejajo. Ko bi ne bilo teh, bi bilo za me mnogo boljše; še celo napredoval bi. Zdaj pa vedno hiram in če pojde tako naprej, bom predno bo preteklo eno leto, stegnil svoje grešne kosti. Pa tega veselja ne bi rad tem preklicanim fihposovcem privoščil!»

»Drugače mi ne kaže«, začne govoriti spet po kratkem premišljevanju, »kakor da se oblečem v kakega rokodelca ter grem agitirat med kmete. Da pa ne bom imel kakih sitnosti, bom popred obiskal svoje prijatelje, da jih poprašam, katere bi ložje dobil.«

Še tisti večer je korakal »Psihofag« po peš poti čez holmce, na severno stran, proti njemu že znani fari.

Preoblečen je bil v kotlarčeka, (kateremu nekateri piskrovezec pravijo). Na hrbtu je nosil veliko torbo napolnjeno s svojimi mladimi in protokolom, v katerega je mislil pisati naročnike.

Ves spehan in utrujen pride do prve velike hiše, na kateri je visel smrekov vršič in kjer se je že šopirila njegova sestra »Pettauerca«. Veselo sta si stisnila roki. Tukaj se je do dobrega pokrepčal z vinsko kapljico in tečnim kruhom. Podal se je na daljno potovanje, ko je dobil nekaj zanj dobrih svetov. Obiskal je še več svojih pristašev, med temi tudi dva krčmarja. Ker ga je že imel veliko pod

kapo, poda se k svojemu pristašu, ki ima gostilno na najvišjem hribu Slovenskih goric, da bi prenočil. Za kakih deset minut pride ves poten do hiše in hitro se napoti v sobo, kjer si s krčmarjem veselo stisneta roki.

Ko mu je krčmar prinesel četrt vina in kos kruha ga prijazno vpraša: »Kako se ti godi prijatelj, da me v taki obleki obiščeš?«

»Zelo slabo!« mu odgovori »Psihofag«. »Že dolgo časa imam sušico, katera se od dne do dne množi. Primoran sem bil stopiti na agitacijsko pot in ako se mi slabo obnese, bom v kratkem času stegnil pete. Svetuj mi prijatelj, kaj mi je storiti!«

»Dragi prijateljček«, mu krčmar odgovori, »o tem ti ne morem veliko svetovati. Tukajšni klerikalci so ustanovili bralno društvo, kjer se pridno prebira »Naš Dom« in »Slov. Gospodar«. Svoje shode prirejajo pri svojih pristaših, za tvoje se še ne zmenijo, če ravno imajo veliko večje prostore, kakor pa oni. Naše gostilne so začeli vedno bolj zapuščati. Jaz, da bi jih zopet z zvijačo k sebi zvalil, razobesil sem veliko slovensko zastavo. Ali misliš da so prišli? Niti enega ni bilo razun tvojih pristašev, ki pa se že v jako pičlem številu nahajajo.«

Tako sta se pogovarjala dolgo v noč, in krčmar mu je naštel ljudi, katere bi

Vabilo

na

veliko romanje k Mariji Pomagaj na Brezji.

Romarski vlak vozi po jako znižanih cenah

v ponedeljek, 18. avgusta 1902 ob 1 uri 10 min. po noči iz Maribora

in vsprejema romarje na vseh postajah do Zidanega mosta.

Vlak vozi iz:

Gene voznim listom so:

		II. razred	III. razred
Maribora	1 uri 10 min. po noči	K 14.62	K 9.40
Hoč	1 » 20 » » »	» 14.62	» 9.—
Rač	1 » 28 » » »	» 14.62	» 8.40
Pragerskega	1 » 38 » » »	» 13.—	» 8.20
Slov. Bistrice	1 » 50 » » »	» 13.—	» 8.—
Poličan	2 » 04 » » »	» 13.—	» 7.43
Ponikve	2 » 31 » » »	» 13.—	» 6.70
Grobelnega	2 » 40 » » »	» 13.—	» 6.50
Šv. Jurja	2 » 47 » » »	» 13.—	» 6.30
Stor	2 » 57 » » »	» 13.—	» 6.—
Celja	3 » 06 » » »	» 9.50	» 6.—
Laškega	3 » 20 » » »	» 9.50	» 5.50
Rimskih toplic	3 » 30 » » »	» 9.50	» 5.28
Zidanega mosta	3 » 45 » » »	» 9.50	» 4.90

K Mariji Pomagaj pridemo v ponedeljek zjutraj okoli 8. ure. Ob 8. uri bo tam slovesna sveta maša in pridiga. Popoldan ob 6. uri pridiga in pete litanije in procesija okrog cerkve z gorečimi svečami. Drugi čas naj romarji porabijo, da opravijo dobro spoved. V torek zjutraj pridiga, slovesna sveta maša in skupno sveto obhajilo.

Iz Otoč nazaj vozi posebni vlak v torek, 19. avgusta ob 12. uri 58 m. popoldne, pride v Ljubljano ob 2. uri 6 m. in stoji tam do 6. ure zvečer; ta čas lahko porabijo romarji, da si ogledajo belo Ljubljano.

Iz Otoč do Ljubljane nazaj se sme voziti samo s posebnim vlakom, iz Ljubljane domov pa z vsakim vlakom, samo z brzovlakom ne. Romarje spremljajo znani cerkveni govorniki čč. gg. profesorja dr. Ant. Medved in I. Vreže.

Vozni listki se dobivajo v tiskarni sv. Cirila v Mariboru, nadalje pri čč. gg. župnikov oziroma kapelanih: pri Sv. Lenartu v Slov. gor., v Ljutomeru, na Slivnici, v Cirkovcah, v Sp. Polskavi, v Majšbergu, na Ptuj v samostanu, v St. Jurju ob južni železnici, v Šmarju, pri Sv. Križu na Slatini, na Ponkvi, v Slov. Bistrici, v Laporju, v Konjicah, v kaplaniji v Celju, v Žalcu, v Laskem trgu, v Vojniku, v Loki, v Rajhenburgu, v Vidmu, v Brežicah in pri gospodu Šusteriču na Teharjih. Listki se dopošljejo pravočasno. Denar za vozne listke se naj pošilja podsanemu, kamor se naj čč. gospodje obrnejo, ako jim voznih listkov zmanjka. Želi se, da duhovniki v obilnem številu spremljajo romarje.

Pristavek. Ker južna železnica vsled raznih okolščin ne dovoli vožnje nazaj z drugimi vlaki, se romarji zamorejo samo z romarskim vlakom domu voziti. Vkljub temu pa lahko v torek zjutraj zgodaj gredo na Bled, se iz Bleda okoli 1. ure popoldne peljajo v Ljubljano in še imajo časa 3 ure v Ljubljani. Ob 6. uri se pa vozijo iz Ljubljane z romarskim vlakom domu. Seveda si ti morajo vožnjo iz Bleda v Ljubljano sami plačati. Naznanja se tudi, da se bodo vozni listki, kolikor jih bode še ostalo, dobivali na postajah in v vlakih, na kar se pa romarji naj ne zanašajo, ker bi listkov lahko zmanjkalo. Ako se komu pri vožnji zgodi kaka krivica, naj podpisnemu naznani, da se potrebno ukrene. **Voznih listkov ne smejo romarji nikomur izročiti, kakor še le na domači postaji, kjer izstopijo.**

Za pripravljalni odbor:

Martin Medved,

župnik, pošta Laporje.

znal zase pridobiti. Potem se vležeta spat in kmalu zasmrčita.

Drugo jutro že leta »Psihofag« po vaseh ter lovi naročnike. Pa njegov protokol bil je še prazen. Ves nevoljen pride naposled do neke hiše. »Poskusim tukaj«, si misli, »morda bom imel več sreče kakor drugod.« Ko pride v hišo, mu vročica obliva lice. Pri mizi je sedelo precejšnje število fantov. Pa vendar se »Psihofag« ojunaci ter vpraša: »Ali imate kaj loncev za vezat?« Pa sedaj je prišel še v večjo zadrego. Pred njim je stal cel kup loncev in ponv, ki so jih domači skupaj nanosili.

»Psihofag« si je ogledal, kako bi jo potegnili. Pa predno si je mogel na beg misliti, držal ga je eden fant za roko ter drugim rekel: »To ni piskrovezec, ampak to je »Psihofag« sam. Glejte kako mu mladi lukajo iz torbe. Hajd v peč ž njim!« Pograbi ga osem močnih rok ter vržejo v peč za kruh zakurjeno; fantje pa se postavijo pred njo, da bi jim ne ušel.

Pa kakor blisk razbil je »Psihofag« s svojo torbo dve kahli, in predno so se fantje prav zavedli, bil je zunaj na prostem. Bežal je proti bližnji gošči tako, da bi ga sam peklenšček ne došel.

Ko je bil iz nevarnosti, stegnil je svoje sežgane ude po mehki travi in poljubljaj svoje noge, ki so ga tako urno nesle ter rešile gotove smrti v ognjeni peči. Ta večer si ni upal nikamor pod streho, ampak spal je pod milim nebom.

Drugo jutro na vse zgodaj poda se »Psihofag« proti Pesnici, da bi prekoračil mejo. Dejal je namreč sam pri sebi: »Ako ostanem dalje časa v tej fari, potem ne pridem več živ v Ptuj.« V pol uri pride do nekega mlina. Ne sluteč nič hudega, napoti se hitro čez brv. Bal se je namreč da bi zopet notri ne štrbunknil. Pa narasla Pesnica je brv tako spodjedla, da komaj ko pride do sredine, štrbunkne ž njim vred v vodo. Ker so bili zapahi izmaknjeni smuknil je hitro skozi luknje med kolo, kjer se je dolgo časa vrtel. Komaj na pol živ se je privlekel na suho ter grel in sušil se na ljubem solncu.

(Konec prih.)

Listnica uredništva.

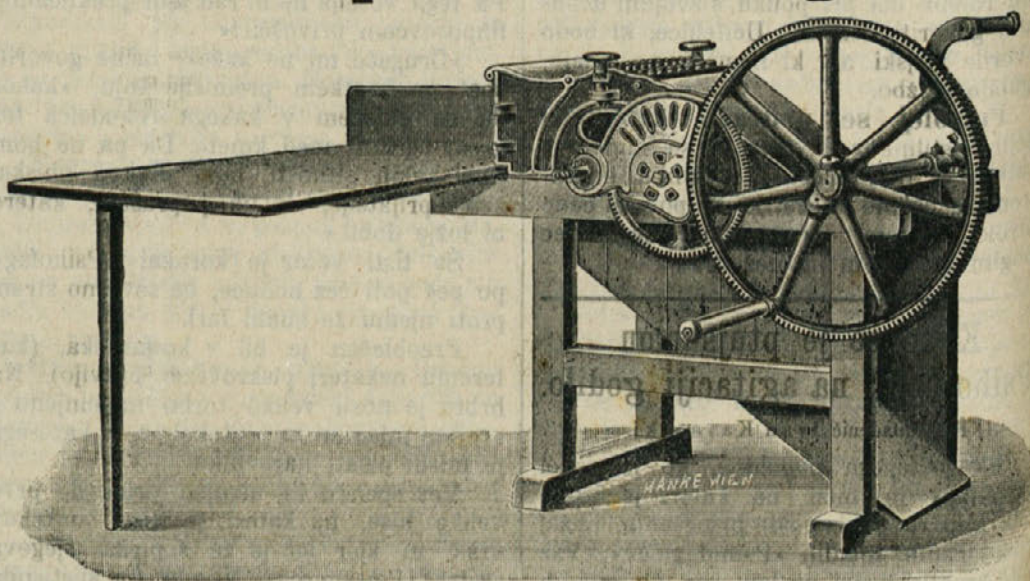
Vransko: Hvala lepa, vendar dopis je došel prepozno. Vaša ljubezen do lista nas je ganila. — Kapela pri Radgoni: Celega dopisa nismo mogli več priobčiti, naredili smo le notico. Pozdrav.

Zavarovanje pogrebnih stroškov.

Nravna dolžnost sili vsakogar, da olajša v slučaju svojega umretja svojim zaostalim gnotne skrbi za dostojen pogreb. To je najlažje po zavarovanju pogrebnih stroškov za 50, 100, 150, 200, 250, 300, 350, 400, 450 in 500 K z meseč. done žri po 20 h in više. Sprejemajo se le zdravi v starosti od 15. do 60. leta. — Zavarovanje pogrebnih stroškov na Dunaju je v teku desetletij do l. 1900 izplačala čez 90.000 umretnih slučajev in ima okoli 1.100.000 K premoženja. — P. n. visokocenjeno občinstvo je najljubše prošeno, da hiše obiskujočim poverjenikom celó zaupa. Mesečni doneski in novi udje nabirajo se pa vselej tudi pri podpisnem glavnem zastopu. Z odličnim spoštovanjem se priporoča glavni zastop J. E. Weizl v Mariboru, Zofijni trg št. 8. 9 20—11

Zanesljivi in zaupanja vredni poverjeniki, ki so slovensčine in nemščine tudi pismeno dovolj zmorni, se sprejemajo pod zelo ugodnimi razmerami. Pri vprašanjih se prosi za odgovor — znamko.

Tovarna poljedelskih strojev v Hočah pri Mariboru. Josip Pfeifer-ja

izdeluje s parno močjo ročne mlatilnice najnovejših prednosti, s mahalnim bobnom, pri katerem se osišče vrti v bronski topovini. 1—2 moža zadostujeta, da gonita celi dan in izmlatita v 10 urah od 500—800 snopov. Cena prej 130 K, zdaj znižana cena 110 K. Enoletna garancija. Dam tudi pet dni na poskus.

Mlatilnice, ki se gonijo s kojnsko, volovsko, vodno ali parno močjo in iztresajo, čimjo in vejajo. — Rezalnice za klajo, ročne in z nogo, ki režejo klajo v dolgosti od 6—100 milimetrov. — Čistilnice za žito, pšenico, oves itd. — Vejalnice. Družgalnice za sadje s kamnati, cementni ali železni valarji. Družgalnice za grozdje. — Stiskalnice in stiskalne obode. Lušnice za kuruzo. Amerik. stroje za sekanje slanine. — Vzdigalnice. Sesalke za studence in cevi za napeljevanje vode. Sesalke za gnojnico. Mline za roko, ali katere druge moči gonijo. Žage za deske itd. Stroje za lomljenje skorje za usnjarje. Pluge in brane za travnike, za iztrganje hmela. — Pravila strojev se izvršujejo najbolje in po najnižji ceni.

Sv. Anton v Sl. gor., 6. avgusta 1901.

Dajem Vam naznanje, da sem z mlatilnico, katero sem od Vas kupil 11. julija 1901 popolnoma zadovoljen. Mlatiti sem dal pšenico in oves, — in stroj dela izvrstno. Dva moža njo lahko ženeta celi dan. Jaz bom Vas in Vaše mlatilnice priporočal. Z odličnim spoštovanjem Anton Vraz, župnik.

Sv. Anton v Sl. gor., 26. avgusta 1901.

Naznanim Vam, da sem popolnoma zadovoljen z mlatilnico, katero sem od Vas, kako naročeno, dobil. Jaz spodaj podpisani priporočam, ako si želi kedo mlatilnico naročiti, naj si naroči pri g. J. Pfeiferju v Hočah, kateri izvrši hitro in gotovo svoje delo. Spoštovanjem Janez Omulec, posestnik.

Runeč pri Ormožu, 29. oktobra 1901.

Vam naznanim, da sem s strojem, katerega ste mi poslali, prav zadovoljen, izvršuje lahko in redno svoje delo. Vas bodem priporočal. Spoštovanjem Franc Vabič, nadučitelj in posestnik.

V Rakovcih pri sv. Tomažu, 18. avgusta 1901.

Blagorodnemu gospodu Jožef-u Pfeifer. Za sprejeti mlatilni stroj se zahvaljujem, da bi nam služil mnogo let nepoškodovan; ako se poškoduje se priporočamo Vašim popravkom. In tudi naši kmetje se priporočajo za drugo leto Vašim strojem. Srčni pozdrav Lorenc Cainkar, posestnik.

J. N. Koprivc,

sadjerejec v Artičah pri Brežicah. Zaloga cepljenih trt, velika zaloga vkoreninjenih trt portalis in rupestris monticola.

Kupujem vsako množino namiznega sadja, jabolke, hruške in breskve, ki so obrane in brez madeža, po koliko mogoče visoki ceni. Dalje kupim tudi do 50 vagonov hrušek in jabolok za mošt ter sliv za žganje. Kdor želi prodati, naj samo tedaj naznani, ako je v dotičnem kraju vsaj za eden celi vagon t. j. 10.000 klg sadja. 19

Stranje, Reichenburg, 1. septembra 1901. Vam naznanim, da sem s poslano ročno mlatilnico prav zadovoljen. Hvala za njo. Spoštovanjem Franc Radaž, posestnik.

V Gornjih Lazah (Loče), 31. avgusta 1901. Z mlatilnico sem zadovoljen in se zahvaljujem. Pozdrav Franc Verhovšek.

V Konjicah, 1. oktobra 1901. Mlatilnica je dobra. Vas pozdravljam Ignac Kuk.

Ljutomer, 5. oktobra 1901. Stroja sta dobra. Vas bodem priporočal. Em. Šlander.

V Osluševcih, 23. novembra 1901. S strojem sem zadovoljen. Janez Kovarčec, posestnik.

Razbor pri Slovengradcu, 16. februarja 1902. Prosim odpišite mi, ali ste sprejeli denar. Ker ste mi zadnokrat rekli, da pridete sami k nam, toraj prosim, spolnite nam to željo, ker je mnogim kmetov, ki bi si radi pri Vas naročili mlatilnice, s srčnim pozdravom Juri Potočnik, posestnik. 10 9—7

Jožef Ullaga,

trgovina z manufakturnim blagom v Mariboru. Tegetthoff-ova ulica 21. priporoča svojo veliko in raznovrstno zalogo manufakturnega blaga, platno in sukna, posebno lepo izbirko sukna za moške in ženske obleke po najnižji ceni, ter odeje in perilo lastnega izdelka. 13 26—9